

Arrest

nr. 229 658 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2018 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) afgegeven. Er werd hem diezelfde dag eveneens een inreisverbod van vier jaar opgelegd (bijlage 13*sexies*).

1.2. Verzoeker diende op 19 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 maart 2018 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 8 mei 2018 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.4. Naar aanleiding van een administratieve controle op 14 september 2018 werd aan verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).

1.5. Naar aanleiding van een administratieve controle op 19 juli 2019 werd aan verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: Q.,

Voornaam: E.

Geboortedatum: 03.08.1980

Geboorteplaats: B.

Nationaliteit: Azerbeidzjan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 19/07/2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van vier jaar dat hem betekend werd op 06/03/2018.

Betrokkene verklaart dat hij samenwoont met zijn vrouw en drie kinderen in Antwerpen. Zijn vrouw en kinderen zijn evenmin verblijfsgerechtigd. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van vier jaar dat hem betekend werd op 06/03/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van artikel 62 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van art. 8

EVRM. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Eerste onderdeel

Art. 74/13 Vw. luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Bestreden beslissing vormt een beslissing tot verwijdering. Derhalve dient verweerder op basis van art. 74/13 Vw. rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Bovendien dient verweerder het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven eveneens op basis van art. 8 EVRM te waarborgen.

Zie hieromtrent arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie."

Uw raad voegde in het arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 het volgende aan toe (eigen onderlijning):

"Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan."

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osmon/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46)."

Verzoeker verblijft sinds midden 2011 in België. Hij heeft drie minderjarige kinderen met zijn partner. Twee kinderen zijn in België geboren. De kinderen en de partner hebben op 12.2.2019 een aanvraag tot verblijfsmachtiging o.b.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend. Het attest van inontvangstname werd op 28.3.2019 afgeleverd. Hierdoor beschikken de partner en de kinderen van verzoeker over legaal, minstens getolereerd, verblijf op het Belgisch grondgebied. Van hen kan aldus redelijkerwijs niet verwacht worden dat ze België verlaten om hun partner, respectievelijk vader, te vergezellen. Alle drie de kinderen lopen van meet af aan school in België en kennen dan ook enkel België als hun thuisland. Zij hebben alle drie de schoolplichtige leeftijd bereikt.

Vermits de kinderen minderjarig zijn dient met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag rekening te worden gehouden.

De artikels 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag dienen dan ook gerespecteerd te worden.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoekers gezinsleven beschermenswaardig is.

Algemeen dient dan ook een proportionaliteitsafweging te geschieden op basis van artikel 8 EVRM. Een proportionaliteitsafweging houdt in dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoeker en het hoger belang van zijn minderjarige kinderen. Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing.

Zoals reeds gesteld is er duidelijk sprake van een gezins- en privéleven. Derhalve dient verweerder over te gaan tot een toets of er sprake is van een schending van art. 8 EVRM. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Verweerder diende bij het nemen van de bestreden beslissing derhalve na te gaan of de bestreden beslissing geen schending van het gezins- of privéleven van verzoeker zou uitmaken. Verweerder heeft op geen enkel moment een dergelijke toets uitgevoerd.

Verweerder stelt enkel dat de partner en kinderen van verzoeker evenmin verblijfsgerechtigd zijn. Verweerder houdt hier geen rekening met de ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging o.b.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet in hoofde van de partner en kinderen van verzoeker waardoor zij België niet kunnen verlaten. Verweerder negeert het hoger belang van de minderjarige kinderen totaal. Er kan van de kinderen redelijkerwijs niet verwacht worden dat ze hun vader vergezellen daar er een aanvraag tot verblijfsmachtiging hangend is. Daarnaast lopen alle drie de kinderen van meet af aan school in België. Zij hebben alle drie de schoolplichtige leeftijd bereikt.

Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat de verweerder afdoend rekening heeft gehouden met het specifieke gezinsleven van verzoeker, zijn partner en de kinderen. Er heeft geen billijke afweging in het licht van de "fair balance"-toets plaatsgevonden.

Tweede onderdeel,

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

"Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80)."

Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

De beslissing verwijst wat het hoorrecht betreft naar een vragenlijst dd. 19.7.2019 en het gegeven dat verzoekers familieleden evenmin verblijfsgerechtigd zijn en stelt dat de Staatssecretaris bijgevolg in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Het vervullen van de hoorplicht houdt meer in dan het louter invullen van een vragenlijst.

Verzoeker verwijst dan ook naar de specifieke omstandigheden waarin zijn gezin verkeerd. Moest verzoeker adequaat gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn specifieke gezinstoestand rekening gehouden dient te worden. De partner en kinderen van verzoeker hebben immers op 12.2.2019 een aanvraag tot verblijfsmachtiging o.b.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend. Het attest van inontvangstname werd op 28.3.2019 afgeleverd. Hierdoor beschikken de partner en de kinderen van verzoeker over legaal, minstens getolereerd, verblijf op het Belgisch grondgebied. Verweerder kan aldus redelijkerwijs niet van de partner en de kinderen van verzoeker verwachten dat zij België verlaten om hun partner, respectievelijk vader, te vergezellen.

Alle drie de kinderen lopen van meet af aan school in België en kennen dan ook enkel België als hun thuisland. Zij hebben alle drie de schoolplichtige leeftijd bereikt.

Vermits de kinderen minderjarig zijn dient met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag rekening te worden gehouden.

De kinderen kan niet gevraagd worden dat zij het land zouden verlaten, daar dit een schending van de artikels 3 en 24 van het Kinderrechtenverdrag zou inhouden.

Er is met deze specifieke gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Indien verzoeker aldus adequaat was gehoord, had dit kunnen leiden tot een andere beslissing. Vermits het belang van een dergelijk privéleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, groot is, zou verweerder deze gegevens met de nodige zorgvuldigheid hebben beoordeeld. Derhalve zou zij naar alle waarschijnlijkheid zijn overgegaan tot het nemen van een andere beslissing."

2.2. In het eerste onderdeel betoogt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met de aanwezigheid van zijn kinderen in België.

In de mate verzoeker aanvoert dat niet werd gemotiveerd met betrekking tot zijn gezinsleven, staat in de bestreden beslissing te lezen wat volgt: *"betrokkene verklaart dat hij samenwoont met zijn vrouw en drie kinderen in Antwerpen. Zijn vrouw en kinderen zijn evenmin verblijfsrecht heeft. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."*

In de mate verzoeker aanvoert dat door zijn vrouw en zijn kinderen op 12 februari 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd ingediend, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het indienen van een dergelijke aanvraag geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers partner en kinderen in afwachting van een beslissing legaal op het grondgebied zouden verblijven.

Verder wijst de Raad er ook op dat in het verleden meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven en dat ten aanzien van verzoeker op 6 maart 2018 ook een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd afgegeven, en daarnaast een inreisverbod van vier jaar werd opgelegd, waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen. Ook in deze beslissingen, die zich in het administratief dossier bevinden, werd gemotiveerd met betrekking tot verzoekers gezinsleven. Er werd eveneens vastgesteld dat verzoekers gezinsleden illegaal verblijf houden, zodat het hele gezin het grondgebied moet verlaten. Het feit dat aan verzoeker thans een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, is het rechtstreekse gevolg van het niet naleven van de eerdere verwijderingsmaatregel. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat het verblijf gedoogd werd door de verwerende partij. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker zich ervan bewust was of diende te zijn dat het verblijf op het Belgische grondgebied precair was. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in dit verband dat wanneer het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezin- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Dienaangaande voert verzoeker *in concreto* aan dat hij drie schoolgaande kinderen heeft. Met verwijzing naar de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, wijst hij erop dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen. De Raad wijst er vooreerst op dat de thans bestreden beslissing geen betrekking heeft op verzoekers kinderen zelf en niet rechtstreeks tot gevolg heeft dat zij het grondgebied dienen te verlaten en bijgevolg hun schooljaar dienen te onderbreken. Daarnaast herinnert de Raad eraan dat minstens reeds op 6 maart 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven aan verzoeker, zodat de kinderen ook de gelegenheid hadden om dat schooljaar af te werken en tijdens de zomervakantie terug naar hun land te keren. Verzoeker diende te weten dat hij illegaal verblijf hield en de belangenschade met betrekking tot zijn kinderen die hij thans aanvoert, heeft verzoeker minstens ten dele mede veroorzaakt door zijn weigering gevolg te geven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Tenslotte nog merkt de Raad op dat indien de kinderen zich

eveneens geconfronteerd zien met een bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 74/14, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet om de termijn voor vrijwillig vertrek te verlengen wanneer er schoolgaande kinderen zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij hierom zou hebben verzocht.

Waar verzoeker in het tweede onderdeel de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, is verzoeker van oordeel dat de vragenlijst die hem op 19 juli 2019 werd overhandigd, niet volstaat om te besluiten dat aan de hoorplicht is voldaan. Hij voert aan dat, indien hij was gehoord, hij de elementen met betrekking tot zijn gezinstoestand had kunnen aanbrengen, zoals het feit dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en het feit dat er schoolgaande kinderen zijn.

De Raad merkt evenwel op dat de hoorplicht of artikel 41 van het Handvest niet vereist dat de betrokkene wordt gehoord in een persoonlijk onderhoud, doch enkel dat hij op nuttige wijze voor zijn belangen moet kunnen opkomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 juli 2019 wel degelijk aan de politie heeft kunnen verklaren dat hij in België verblijft met zijn vrouw en drie kinderen.

Waar verzoeker stelt dat hij had willen wijzen op het feit dat zijn vrouw en kinderen een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, werd hoger reeds vastgesteld dat een dergelijke aanvraag niet tot gevolg heeft dat verzoekers gezinsleden gerechtigd zouden zijn tot een (voorlopig) verblijf in België. Er wordt dan ook niet ingezien op welke wijze dit element tot een andersluidende beslissing aanleiding had kunnen geven.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT